

Cumhuriyetçi Merkez Siyaset

İktidarın son dönemde yarattığı kurumsal siyasi ve iktisadi yıkımdan, ana muhalefetin içine düştüğü temsil ve mihmandarlık krizinden son dönemde herhalde rahatsız olmayan pek kimse kalmamıştır.

Seçmen ve vatandaş üzerindeki abluka çift taraflı malum; bir tarafta iktidar başarısızlığı, diğer tarafta ana muhalefet beceriksizliği ile karşı karşıyayız.

Tüm bu süreçten mülhem memleketin üzerindeki en ağır yükün büyük şehirlerdeki muhalif eğilimli orta sınıflara düştüğünü söylesem herhalde abartmış olmam. Bu seçmen grubunu diğer tüm mağdur kitlelerden ayıran şey, sadece maddi buhrandan değil manevi yıkımdan da külfetli biçimde nasiplenişi oldu.

Bu muhalif eğilimli orta sınıf seçmenin en ağır yükü, muktedirlerden gelen kültürel ve siyasi baskı ile ekonomik prekaryalaşmayı büyük ölçüde uzun süredir tek başına omuzlamak zorunda kalışı oldu sanırım.

Bütün bunlara bir de ana muhalefetin bu orta sınıf eğilimli muhalif seçmeni kültürel olarak temsil ve seçmene siyasi öncülük etme krizi tabloya eklenince yaşanan çok yönlü sıkıntının boyutu daha açık hale geldi.

Muhalif eğilimli orta sınıf vatandaşlar, uzun süredir iktidarla çok boyutlu ve derin bir hesaplaşmanın ortasında hatta tabiri caizse namlunun tam ucunda kaldı. Tüm bu keyfi otoriterleşmeye karşı hem maddi yoksullaşmayı omuzladılar hem de Atatürk ve kurucu cumhuriyet ile zımnî bir kültürel mücadelenin tam ortasında yapayalnız kaldılar.

Ana muhalefet ise cumhuriyetin tüm bu yitirilmiş faziletlerini yeni şartlara uygun biçimde canlandırmak yerine, Woke temelli birtakım kurgusal endişelerle dolu yapay kimlikler üzerinden oldukça gereksiz bir sol liberal radikalizm üretiyor.

Ana muhalefet siyasi sistemin ve rejimin içindeki bireysel vatandaşlık şuurundaki kayıp, vatandaşlar arası hukuki eşitlikte yaşanan derin pratik kriz, devletin tüzel ve bürokratik kurumsal kapasitesindeki çöküş ile büyük ekonomik krizin orta sınıf vatandaşlar aleyhine ortaya çıkan ağır sonuçlarını siyasete taşımak yerine tüm bu ihtiyaçların çok ötesinde birtakım yapay kimlik endişeleriyle bizlere kurgusal ve yapmacık bir sosyal demokrasi oynuyor.

Siyaseti son dönemde iktisadi sınıf temelli okuyanlar da kültürel kimlik temelli okuyanlar da bana kalırsa ciddi anlamda yanılıyor. Geldiğimiz noktada siyaseti belirleyen yegâne hat; imtiyazlılarla halk arasında dönen bu örtülü ve adı konmamış mücadeledir. Muhalefetin voltranı da işte tam olarak burasıdır.

Muhalif eğilimli ve şehirli vatandaşlar bilhassa bu imtiyazlılar ile halk arasındaki ağır mücadele sürecinde maalesef mevzide tek başına çift taraflı ateş altında kaldılar. İktisadi kriz muktedirlerin gölgesindeki küçük bir imtiyazlı azınlık dışında tüm memleketi sararken kültürel baskının yalnızca kentli beyaz yaka kitlenin üzerine abanması hiç ama hiç kolay bir süreç olmadı.

Ana muhalefet dahi bu cepheyi neredeyse terk etmişken muhalif şehirli seçmenin öylece ortada kalması bu seçmen grubu için kültürel, siyasi ve iktisadi olarak altından kalkması imkânsız çok büyük bir maliyet yarattı.

Tek adam rejiminin uzun soluklu tahribatına uzun süre direnmiş, tüm bunlara rağmen hayatta kendi yetenekleri, emeği, üretkenliği ve katma değeri ile kalmayı başarmış bir muhalif seçmen kitlesinden söz ediyoruz yani krizde tek başına namluları ıslatmadan, cepheyi terk etmeden, mevziyi kaybetmeden yürüyenler.

İktidarın siyasi, iktisadi ve kültürel yıkımının şeditliği ile ana muhalefetteki bu uzun soluklu temsil ve öncülük krizi; süreçte kentli muhalif seçmenin uzun zamandır pratik ideolojik ve siyasi referanslarını kısmasına ve doğal bir merkez arayışına sebep oldu.

Vatandaşla sistem, rejim ve devlet arasında yaşanan bu normsuzluk, belirsizlik, kuralsızlık, kurumsuzluk krizinin çözümleneceği yer zaten oldukça açıktı, muhalifler de tabii biçimde örselenen bu noktada toplandı. İşte onun adı “cumhuriyetçi merkez siyaset” idi.

Vatandaş, sistem, rejim ve devlet arasındaki ilişkilerin artık yeniden tanımlanacağı ve bu tanımlanmış alanın siyaset eliyle pratik biçimde kurallar ve kurumlar üzerinden tavizsiz şekilde hayata geçirileceği bir pozisyondan bahsediyorum.

Yeniden günün koşullarına uygun bir toplumsal sözleşme ve siyasi mutabakat ihtiyacı ile şekillenen, devletten vatandaş lehine alınacak hakların şeffaf biçimde arttırılacağı ve devlete karşı vatandaşın ödevlerinin kesinleşerek kısılacağı ve tüm bunların yeniden belirlenerek tavizsiz ve eşit icra edileceği “cumhuriyetçi bir merkez siyaset” hattından söz ediyorum.

Muhalif orta sınıflar başta olmak üzere memleketin tamamının AKP-CHP hattına sıkışmış bu çift taraflı ablukadan kurtuluşu için toplanılacak çatının adı “cumhuriyetçi vatanperverlik”, gölgesinde yürüyeceğimiz umumi siyasalın rotası ise “cumhuriyetçi merkez” olabilir.

Türk rüyasıydı bu aslına bakarsanız; Meşrutiyet hareketlerinden Cumhuriyet’e, tek partili hayattan çok partili hayata ve hatta günümüze kadar kör topal gelen vuslatsız bir düş. Bugün kaybettiğimiz bu öze yeni bir form ihtiyacıyla ivedilikle yeniden geri dönmek zorundayız.

Cumhuriyetçi vatanperverlik ruhu ve cumhuriyetçi merkez siyaset büyük bir mutabakatla hayata geçirilebilirse önümüzdeki yeni dönemin kültürel merkezinin ana direnç noktası olmakla da kalmayarak cumhuriyeti yeniden bir “res publica” hüviyetine de kavuşturabilir.

Böylelikle yeniden birey ve vatandaş lehine işleyen tüzel bir bürokratik hukuk devleti kurmanın da yolu açılmış olur.

Cumhuriyetçi vatanperverlik ruhu ve cumhuriyetçi merkez siyaset inşası, sistemi ve rejimi yeniden bir “res publica” hüviyetine kavuşturmanın yegâne yolu gibi görünüyor. Res publica yani halka ait ve halka açık, kanun önünde herkesin ancak tüzel olarak hiç kimsenin; bundan daha büyük mucize ne olabilir...

Kutlu Kağan Dalkılıç, "Cumhuriyetçi Merkez Siyaset"

<https://www.fikirtepedi.com/siyaset/cumhuriyetci-merkez-siyaset/> (Yayın Tarihi: 20 Eylül 2024).